



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **I. H. W.**, zast. Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem, se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, Inspektorát cizinecké policie na ML Praha - Ruzyně, se sídlem Aviatická 1050/16, Praha 6, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 2. 5. 2019, č. j. CPR-17346-26/PŘ-2019-930504, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 6. 2019, č. j. 16 A 33/2019 - 32,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Ustanovenému zástupci žalobce advokátovi Mgr. Jindřichu Lechovskému **s e p ř i z n á v á** odměna a náhrada hotových výdajů za zastupování žalobce v řízení o kasační stížnosti ve výši 8.228 Kč. Tato částka bude zástupci žalobce vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Žalovaná rozhodnutím ze dne 2. 5. 2019, č. j. CPR-17346-26/PŘ-2019-930504, podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajistila žalobce za účelem správního vyhoštění na dobu 90 dnů od okamžiku omezení osobní svobody. Žalovaná konstatovala, že žalobce přicestoval na území České republiky s cestovním dokladem Chilské republiky, který je evidovaný jako odcizený, tudíž na území České republiky vstoupil neoprávněně. Podle žalované je s odkazem na závazné stanovisko Ministerstva vnitra vycestování žalobce do Afghánistánu možné, a účel zajištění proto může být naplněn.

[2] Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 25. 6. 2019, č. j. 16 A 33/2019 - 32, žalobu proti rozhodnutí žalované zamítl. Podle soudu žalobce nezpochybňoval důvody zajištění,

avšak nesouhlasil s tím, že by jeho vycestování do Afghánistánu bylo možné. K tomu soud poukázal na to, že se žalovaná v napadeném rozhodnutí jen zmínila o možnosti vycestování žalobce. Současně však v podrobnostech odkázala na závazné stanovisko Ministerstva vnitra, které danou otázku podrobně posoudilo, a proto nelze napadené rozhodnutí považovat za nepřezkoumatelné. Podle Ministerstva vnitra přitom žalobci v Afghánistánu konkrétní nebezpečí ze strany Tálibanu nehrozí vzhledem k tomu, že žije v hlavním městě Kábulu, který zmíněné hnutí nekontroluje, přičemž není v případě nutnosti vyloučena ani možnost využití vnitřního přesídlení uvnitř Afghánistánu. Soud uzavřel, že žalovaná dostatečně zvažila možnost budoucí realizace správního vyhoštění, a proto v jejím postupu neshledal pochybení.

II. Obsah kasační stížnosti

[3] Proti uvedenému rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost. V ní namítl, že se soud ani žalovaná nevypořádaly s obavami stěžovatele z Tálibanu, který mu vyhrožoval smrtí a zavraždil při atentátu některé členy jeho rodiny. Soud i žalovaná reagovaly na stěžovatelovy konkrétní obavy mimoběžně. Skutečnost, že se místo pobytu stěžovatele nenachází na území kontrolovaném Tálibanem, ani případná možnost využití vnitřního přesídlení, totiž nijak nevypořádává konkrétní obavy, které má stěžovatel z bezpečnostní situace v Afghánistánu. Jestliže se žalovaná vůbec vyhodnocením stěžovatelových obav nezabývala a současně dospěla k závěru, že realizaci správního vyhoštění nebrání žádná překážka, je její rozhodnutí nezákonné.

[4] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

III. Posouzení kasační stížnosti

[5] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přípustná. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[6] Po přezkoumání kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[7] Nejvyšší správní soud na úvod předesílá, že zajištění cizince za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců představuje mimořádný institut, neboť pro cizince znamená omezení jeho osobní svobody. Jedná se tak o citelný zásah do jednoho ze základních práv jednotlivce zaručeného čl. 8 Listiny základních práv a svobod, a jako takový může být přípustný jen za podmínek přísně vymezených nejen zákonem, ale i ústavním pořádkem (viz např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 - 150, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2010, č. j. 9 As 5/2010 - 74, či nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 5. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 10/08). Podle rozsudku Soudního dvora Evropské unie ze dne 28. 4. 2011, *Hassen El Dridi*, věc C-61/11, je nutné, aby členské státy uskutečňovaly vyhoštění prostřednictvím co nejmírnějších donucovacích opatření. Svoji roli v této souvislosti hraje i obecný ústavní požadavek proporcionality zásahů veřejné moci do osobní svobody. Zajištění jako nejzávažnější zásah do svobody cizince je tedy nutné aplikovat pouze tam, kde je ho skutečně třeba (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 - 51, či rozsudek ze dne 15. 7. 2011, č. j. 7 As 76/2011 - 50). Nejvyšší správní soud současně uvedl v usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 - 150, č. 2524/2012 Sb. NSS, že „*správní orgán má povinnost se zabývat v řízení*

pokračování

o zajištění cizince podle § 124, § 124b nebo § 129 zákona o pobytu cizinců možnými překážkami správního vyhoštění, vycestování nebo předání tohoto cizince podle mezinárodní smlouvy v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. V takové situaci je povinen možné překážky před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince alespoň potenciálně možné. O zajištění cizince nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit. Správní orgán je naopak povinen v takovém případě cizince neprodleně propustit na svobodu.“

[8] Nejvyšší správní soud se proto zabýval otázkou, zda byly splněny podmínky pro zajištění stěžovatele. Zároveň doplňuje, že sporná je mezi žalovanou a stěžovatelem toliko otázka, zda žalovaná řádně posoudila otázku možné realizovatelnosti správního vyhoštění stěžovatele, neboť stěžovatel nijak nerozporuje, že na území České republiky vstoupil nelegálně s využitím cizího cestovního dokladu. V daném případě je proto nezbytné posoudit, zda neexistují okolnosti, na základě kterých by pravděpodobně nebylo možné správní vyhoštění realizovat, a tudíž by ani nebyl dán důvod pro stěžovatelovo zajištění.

[9] Nejvyšší správní soud konstatuje, že se žalovaná i soud otázkou realizovatelnosti případného správního vyhoštění v potřebném rozsahu zabývaly. Žalovaná si k posouzení této otázky vyžádala závazné stanovisko Ministerstva vnitra, z něhož vyplývá, že vycestování stěžovatele do Afghánistánu je možné. Z obsahu zmíněného stanoviska je přitom zřejmé, že se Ministerstvo vnitra zabývalo námitkami stěžovatele vztahujícími se k aktuální bezpečnostní situaci v Afghánistánu, byť jejich vypořádání provedlo spíše obecnějším způsobem. Ve vztahu ke stěžovateli konstatovalo, že mu v Afghánistánu konkrétní nebezpečí ze strany Tálibanu nehrozí, neboť pobývá v hlavním městě Kábulu, které je pod kontrolou centrální vlády s tím, že v případě potřeby může využít vnitřní přesídlení uvnitř Afghánistánu. Z obsahu závazného stanoviska je přitom zřejmé, že Ministerstvo vnitra vycházelo z relevantních podkladů a své závěry v potřebném rozsahu zdůvodnilo.

[10] Nejvyšší správní soud uvádí, že při posuzování důvodů pro zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je nezbytné ve velmi krátkém časovém úseku předběžně posoudit, zda bude pravděpodobně možné správní vyhoštění realizovat. Přitom se nejedná o definitivní závěr o tom, že cizinec bude skutečně vyhoštěn. Otázku realizovatelnosti správního vyhoštění totiž správní orgány posoudí v podrobném rozsahu až v rámci řízení o správním vyhoštění.

[11] Z nastíněných důvodů proto žalovaná měla posoudit, zda je alespoň pravděpodobné, že bude možné případně uložené správní vyhoštění realizovat. Podle Nejvyššího správního soudu tomuto požadavku rozhodnutí žalované dostojí. Bezpečnostní situace v Afghánistánu není bezpochyby ideální a boje mezi centrální vládou, hnutím Táliban a jinými extremistickými hnutími mohou po návratu do Afghánistánu představovat pro stěžovatele určité bezpečnostní riziko. Je však potřebné poukázat na to, že stěžovatel označil jako své obavy strach z možného budoucího atentátu, který by v Kábulu, kde žil, mohlo spáchat hnutí Táliban. Podle Nejvyššího správního soudu však takto obecně vymezená obava bez dalšího nepostačuje k závěru, že by nebylo pravděpodobně možné uskutečnit správní vyhoštění. Nejvyšší správní soud současně doplňuje, že stěžovatel naznačoval určitou vazbu mezi jeho otcem a atentátem, při kterém měla zemřít jeho matka a sestra, nicméně v této souvislosti neuvedl žádné konkrétní informace, které by tuto vazbu skutečně osvědčily, resp. neuvedl žádné konkrétní informace, ze kterých by plynulo, že by jej hnutí Táliban skutečně pronásledovalo. Nelze tedy na základě skutečností uvedených stěžovatelem konstatovat, že by mu mimo obecně nepřilíš dobré bezpečnostní situace v Afghánistánu hrozilo konkrétní nebezpečí, které by bez dalšího vyloučilo uložení správního vyhoštění.

[12] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že v nyní projednávané věci nevyplýnou najevo takové skutečnosti, které by vedly k závěru, že nebude pravděpodobně možné uskutečnit správní vyhoštění. Tento závěr sám o sobě nevyklučuje, že správní orgány nakonec dospějí k závěru o nerealizovatelnosti správního vyhoštění, popř. že žádost stěžovatele o mezinárodní ochranu bude úspěšná, a to kupř. na základě dalšího, podrobnějšího, dokazování apod. Lze proto uzavřít, že žalovaná zajistila stěžovatele v souladu se zákonem.

IV. Závěr a náklady řízení

[13] Z výše uvedeného vyplývá, že napadený rozsudek není nezákonný z důvodů namítaných v kasační stížnosti. Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s.

[14] Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 1 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nevznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl o tom, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

[15] Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 14. 5. 2019, č. j. 16 A 33/2019 - 15, byl stěžovateli ustanoven zástupce Mgr. Jindřich Lechovský, advokát, se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6. Zástupci, který byl stěžovateli ustanoven soudem, náleží mimosmluvní odměna a hotové výdaje, které v tomto případě platí stát (§ 35 odst. 10 s. ř. s.). Odměna za zastupování advokátem za řízení o kasační stížnosti byla určena podle § 11 odst. 1 písm. c), d) ve spojení s § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif), a to za dva úkony právní služby poskytnuté stěžovateli v řízení o kasační stížnosti (porada přesahující jednu hodinu a vyhotovení kasační stížnosti) ve výši 2x3.100 Kč, tj. celkem 6.200 Kč. Náhrada hotových výdajů (režijní paušál) činí podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu za každý z uvedených dvou úkonů 300 Kč, tj. celkem 600 Kč. Zástupce stěžovatele je plátcem daně z přidané hodnoty, proto součástí nákladů tvoří rovněž tato daň ve výši 1.428 Kč, tj. 21 % z částky 6.800 Kč. Odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů za zastupování stěžovatele v řízení o kasační stížnosti v celkové výši 8.228 Kč bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu na účet zástupce stěžovatele č. 9504399001/5500, VS:14119, a to do 60 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. září 2019

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu